

הנשיאים האפריקנים ששליחותם נכשלה. העמדות הישראליות והערביות רחוקות מרחק רב ורק ויתור מרחיק לכת: (לדוגמא: ויתור מצרים על עקרון של החזרת כל השטחים או ויתור של ישראל על שטחים כמו - שארם אל שייך, רצועת עזה, ירושלים ורמת הגולן) יכול יהיה להביא לשיחות שלום.

לעצמות דעתי לא קיים סיכוי ממשי שמפנה כזה יחול בעמדות הצדדים ומכאן המסקנה הברורה: יהיה סיכוי ממשי לשלום רק כאשר ישתנה המשטר - בישראל ובמצרים.

ולגבינו: מכיון שלצד אין שליטה וגישה לחברה המצרית בוכל לפעול בתוך החברה הישראלית בלבד - במטרה ברורה להשיג את השלום כמטרה עליונה של המדינות העכשויות.

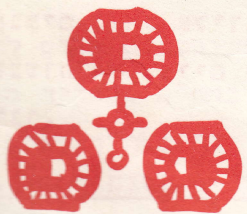
אסף "אורן"

פוסדניקים • חד-גידיים ?

בעתון "בטיפים" הקודם הופיעה כתבת ביקורת דמוית מזיפסט תחת השם "מוסדניקים חד-מימי-האבסורד הגדול הוא שאותה כתבה עצמה הינה חד-מימית. רוצה לומר: אדם הבא בחד ששהו בגד החד-מימיות של חברתנו, חייב להעניק ביקורת הנבבית מתוך תפיסה מורכבת ומתאמת. - כיצד יכול לבא בן-אדם רציני אל חברה קיבוצית ולהעתיק אליה את הביקורת על החברה הבורגנית? נכון, יש השפעות דומות אך התופעות הן לא זהות. המאמר גם מעיד שכותבו איבנו מבין בצורה עמוקה כיצד ואיך מתבטאת השפעתו של העולם הקפיטליסטי הסובב אותנו. הוא גם איבנו מצוי בעבר הקבוץ, כלומר כיצד הגיע הקבוץ למצב שהוא נתון היום, וממילא הוא איבנו מבין לאיזה כיוונים בדיוק להזיז את החברה הקבוצית הנוכחית.

בוסף לכך צורת ההתבטאות, נושאת אופי של נבואת זעם, כעין ביקורת הבאה מלמעלה, עלינו על "העמך". צורת התבטאות זו לא באינה הניבה על החברה, היא גם גורמת להתנגדות אוטומטית נפגם כושר השפעתו של המתבטא עצמו, על החברה.

אורי ל. "סנובית"

ס קשורים
שיבותן

רבה מצדכם

של הנשיא
שקבע לפתח
ליבוני ה-
דיניות ה-
רבנית של

כד הסכם כד
ד ולא התהו
תיים בטנפ
ד חלקי"
התעלה ב-

אביד היה
ס, שר-החור
ו כלולים
ת משפת ה-

נחות מצרית
ישט ויכוח
ת תוך הפעלה

ל-לדעתי -
מה מצרית
חלקי נפרד

על הביאור

"יוסדניקים חד-מיצדיים"

עלי לציין (בלי לפגוע בראובן), כי מאמרו נכתב מתוך דעה צרת אופק.

הסיבה לתגובתי היא שראובן הראה כאן קיצוניות מכורבת:

1. ראובן טוען כי אנו מאבדים את חרותנו תמורת סרט, טלוויזיה, בילוי וכדומה. עלי לאמר לראובן כי ברגע שאנו יכולים לבלות בלב שקט וקל, זוהי חרות ראוייה לשמה, והלואי לכולנו חרות כזאת.

2. ראובן טוען שגוזלים מאיתנו את האינטרסים "האמיתיים" שלנו, וכן גם מרמים אותנו. נגד זה אני רוצה לאמר כי ברגע שאנחנו חיים טוב ובשקט, וגם פועלים לאט אך בבטיחות ובענינים הנוערים בלבד - כל עוד לא נתקומם בצורה קיצונית, לא ביזק אלא להפך, ראשינו יהיו פחות עמוסים מבעיית יתר (אשר ביכולתנו לפתור כגוף קטן).

3. בקשר לטלוויזיה שהיא הודסת את אישיותו של חניך מוסדנו (דברו של ראובן), אני מיעץ לו לצפות גם בתכניות טובות חוץ מסרטי הביילוי. ישנן תכניות העומדות ברמה גבוהה.

4. לבטוח אציין לראובן כי פעולתו במוסד היא בדיוק פעולתו של כומר, שכולם צריכים להתוודות לפניו ומטיף למוסר וצדק... עשיו כבר מת.

דובי "סנונית"

ב.ב. אי-אפשר להתיחס לתגובתי בלי לקרוא שוב את מאמרו של ראובן.

...ותגובה:

דובי:

חבל מאד שגולדה לא קודאת "בטיפים", לו כך היתה בוחגת, היתה יכולה להגיד עליך שאתה, בניגוד לפנתרים, "בחור בחמד". אין יותר בחמד בשביל ממשלה דיקטטורית מאשר לראות את בניה, במקום לדאוג לעולם טוב יותר, "חיים טוב ובשקט". אין יותר חשוב בשביל משטר של גבעת-אולגה ושל שוביבסקי, מאשר איך אזרחיה "יהיו פחות עמוסים מבעיית יתר". אין בטחון גדול יותר בשביל שהניצול ישאר ניצול והנדפק, בדפק, מאשר שנחשוב שבעיית אלו (ואחרות) "אין ביכולתנו לפתור" שאנחנו ס"ה ברגים: זה-זה חד ממדיות, זה הפסד החרות.

כי חרות אינה זה שנוכל להסתובב ללא הפרעת המשטרה, או שנוכל לבחור אם

היום נעבוד או לא; חרות היא ההשתחררות מכל מושגי. ביכור ("גוף קטן", "אין

ביכולתנו", "לא בנזק" וכו') כדי להגיע להבנת האינטרסים האובייקטיביים של כל אדם ואדם וגם לנו; סוציאליזם, אנו צריכים להבין שהתודעה הזאת היא האויב מספר א' של הקאפיטאליזם ושהוא חייב להסתיר בכל מחיר, ופה המקום וההבנה של מושגים כמו סימטום-מכוון דרך טלוויזיה ושאר אמצעי התקשורת. עשיו כבר מת? עם משפטים כמו "אין ביכולתנו לפתור" אתה מוציא אותנו מהקבר.

ראובן "סנונית"

גבד
זרית
ביניהם
פקיס-
עמדת
ר-
בראפרה,
מאורעות
מש באמצעים

מבטאים פזמונים

*** יבעציבי מגורים

ההי אי אפשר שלא

להזכיר את הקצב

הרצחני בו מתבהלת

עבוחת הצבעים ב-

"ארמון סנונית" המיועד. עם זאת

נראה שהבסיון הנואש להשלים את

הבית לתאריך שבקבע 1 בנובמבר,

יכשל ואין לנו אלא לצפות ש-

העבודות לא תארכנה זמן הב יתור.

*** החדר השמימי באורן הגיע לקץ דהכו הארוכה

והרת המאורעות כמרכז חיי הלילה בקבוצת אורן.

החדר הפרוץ (תרתי משמע) להפוך עתה לשקט ו-

מהוגן כשקירותיו סובלים בדממה את מפני הספרים

של הספרייה הפדגוגית, כל זאת על פי צו מגבוה

(קרי: הועדה הפדגוגית).

*** חופש סוכות-עמוס בסמיצדים למיניהם,

טיולים חסתם 'תפיסת שלוחה' בבית-חלף

עבר, ועתה אבו מקדמים ב... (מלא את ה-

חסר) את בואם של חדשים תמידים ללא אף הפסקה (!) של

לימודים.

*** קטיף 'הזהב הלבן' הלא הוא הכותן, בעיצומו. וזה

מזכיר לנו שהשמים עוהם כחולים השכלל לא כל כך

סתוי כפי שטוען הלוח. דבר אחד בטוח - אנחו בעד

כחול-לבן גם להבא.

*** אנחנו כבר סתכים לה בקוצר רוח...

בכון בחשתם, המדובר הוא באתי שעומדת

לחזור אלינו בראשית בנובמבר לאחר

חופשת לידה מקוצרת. (לא לה שעדיין לא

ראו את התיבוקת - אל תפסיחו את ה-

אטרקציה!)

*** הקטר בגן

שמחאל יצא לדרך ה-

ארוכה ללאומית והוא כבר

הספיק לחלוף על פני עפולה

(81-95) ורמת הכובש (60-77).

כפי שבמסר אנחנו עדיין רק במהלך

ראשון, כך שיש לצפות לכדורסל מותת

מעצין ויפה במשך העונה, ולעליה ללאומית...!

ויכוח פגאח
 בעקבות אל-
 כהפסאני.

אצלנו המשטרה מעלימה עובדות: על מי היא מגינה, על האסירים או על עצמה? מדוע הועדות החוקרות בענין מורכבות ממנה בתי-כלא וסגניהם ולא מגופים בלתי-תלויים לדעתי נובעת תופעה זו מחוסר ביקורת ורישול בעבודה, חוסר חיבון וזילזול בזכויות האדם. כמו כן נובע ^{הדבר} מאינטרסים שונים של הדרגים הגבוהים במשטרה המפחדים להוד בכשלונה.

ראו כתבה זאת כהתראה משתי סיבות:
 א) מי יודע אם אחד מאיתנו לא יתגלגל לכל מסיבות שונות.
 ב) זהו פתח להשלמה עם מצב בתי-הכלא והמשטרה, וזהו ערעור הדמוקרטיה.

לכן תנו ידכם להפגנה וצאו עימנו נגד תהליכים אלו!

בני "אורן"

בית-כלא נועד לחנך, להחזיר לאדם את צמונו בחברה ואת בטחונו העצמי לעתיד. בית-כלא נועד לכלוא אנשים שסטו מדרך החוק, ולבודדם למחלקות, ולא לזמן את כל האנשים שסטו יחד, למען הקמת גוש של אנשים סוטי חוק.

בית-הכלא הינו מכשיר בידי בית-המשפט לפלוא אנשים כדי לחנכם ולשקמם בלבד. הוא לא נועד עד ליצור קבוצות שבאה וקבוצות פורצי-חוק.

בית-הכלא אינו רשות שופטת והוא חייב לבצע את הכתוב בחוק: אין חוק השולל את זכויות האדם בכלא. אין חוק המורה על השפלת אדם - הפיכתו לשבד-כלי מעורער פיסית ובפשית.

אין חוק המבדיל בין אסירים מבחינה אנושית, כל אסיר חלקו שווה לחלקם של השאר.

סוהרים חייבים להוות, לדעתי, דוגמה לאסיר מכמה סיבות: א) האסיר נפגש עם הסוהר ב- תקופת שהותו בכלא והוא מושפע ממנו.

ב) בצאתו לרחוב, התנהגותו מושפעת ישירות מיחס הסוהרים אליו.

ג) את אמונו בבני-אדם חייב האסיר לקבל מן הסוהר בדרך של יחסים הגונים ושוויון.

אך אצלנו זה אחרת - בית-הכלא הינו הרשות השופטת, המבצעת והחוקרת את עצמה על פשעיה. אצלנו אסירים ערביים זוכים ליחס משפיל ו- התנהגות סוהרים אליהם ברברית ופרימיטיבית. האסירים הישראליים-יהודים חוזרים מן הכלא עם אוצר בלום של ידע על שיטות בפשע בתוספת חוסר אמון מוחלט בבני-אדם ורצון לנקום.

אצלנו יש עליה במספר פורצי החוק. למה??

אצלנו חוזרים פורצי-חוק לכלא ולצינוק שלוש ארבע פעמים, מדוע???

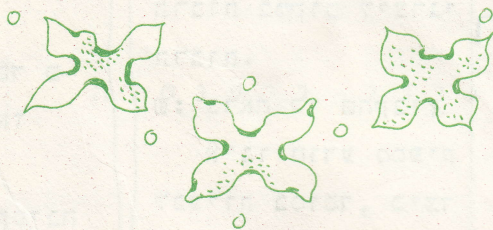

לנעיפים

מכון תל-אביב

26.11.71

מס. 5

ועידת מפ"ם הנערכת בימים אלה עוסקת בנושאי הדרך הישראלית לסוציאליזם. אי-אפשר שלא לעצור ולשאול את עצמנו - מהו הקשר שלנו כנוער לבעיה, אם בכלל קיים קשר. לי נראה כי קיים קשר הדוק הנובע מעובדה פשוטה אחת, אנחנו אז-רחי מדינת ישראל בעתיד ולכן עתידה של מדינת ישראל חייב להיות חשוב לנו. איננו יכול לבא את העתיד, אך אנחנו יכולים להשתמש בשכלנו ולנתח תהליכים הקורים כיום במדינות ישראל כגון: התפתחות מהירה של משק קפיטליסטי, הגדלת הפער בין העשירים לעניים ויותר גרוע - בין לבנים לשחורים, התבססות על כח עבודה זול מהשטחים וכו'. כל אלה מובילים ליצירת חברה רכושנית בעלת ניגודים מעמדיים מסוכנים המושתת על עבודה ערבית. כמובן שבחברה כזאת אין מקום להסתדרות ו"שאר ירקות" סוציאליסטיים מזמן קום המדינה, ואפילו הקבוצ

עלול למצוא את עצמו יום אחד במצב לא כל כך נוח. על כן בואו נפקח עיניים ונראה את המציאות. מציאות זו חייבת להשתנות כתנאי ראשוני לראשיתה של דרך כלשהי לסוציאליזם, ואנחנו יכולים לתרום לשינויה, אפילו אם כרגע זה יהיה מעט. המעט הזה כולל פגישות עם נוער מכל הסוגים בנסיון להסדיר את השקפותינו, אפשרות ממשית של התארגנות נוער קבוצי ולא-קבוצי ופעילות בשטח כגון גבעת-אולגה. הדרך הישראלית לסוציאליזם לא עוברת איפשהו בוועידת מפ"ם, היא עוברת כאן, בקרב הנוער בישראל, בקבוצ ובמוסד החינוכי גן-שמואל.

עמיחי

לאחר שנודע לנו שמספר אנשים מהמוסד יצאו להדריך באולגה ללא אישור המוסד פגשתי חלק מהם בכדי שיענו לי על מספר שאלות.

המקצוע העתיק אך לא המכובד ביותר בעולם. בעיה אחרת שגם לה שמו לב מדריכיכנו (גן-שמואל) הינה פתרון הבעיות על-ידי השיטה ה-תבכית עין תחת עין, אגרוף תחת אגרוף. השתלבותנו בשלב הראשוני היתה לדעתנו סבי-רה. את אמונם וכשנו בזכות ולא בחסד, וזה מתבטא בקשרים ביננו לבינם וזה למרות ש-רחישת אמון הינו דבר קשה אם אינך אחד מ-תוכם (כלומר בוער שוליים).

חוסר האמון כבראה בא לידי ביטוי בגלל, אולי, דיבוי גדול במדריכים שהבטיחו "הרים וגבעות" והעביקו להם מעט מאד, וזו אהת הסיבות שעלינו להמשיך ולרכוש את אמונם. בגלל החומר האנושי אותו אנו צריכים ל-הדריך צריכים אנו להזהר שלא להעמיס עליהם יותר מדי חומר קשה להבנה ובלתי נסבל לדעתם. אנשים שסיימו כיתה ד' ו-התחילו לעבוד פשוט קשה להסביר להם למה לא בריא לעשן, למה לא לרבוץ בסבוקר או למה להפסיק עם "חמש דקות של פחד". אחת הבעיות של המשך קיום יחסינו עימם הינה בעיה תקציבית, אך אנו מקוים שבעיה זו לפחות לא תכשיל אותנו. עוד בעיה חמורה הינה למעשה חוסר הכרת הבעיות של הנוער השולי, אולם בעיה זו אנו מקוים שתיפתר לפחות בחלקה בזכות הרצאות שינתנו לנו במרוכז, כפעם ב-חודש שישי-שבת.

לדעת המדריכים עומדים רוב בני אולגה על מקפצה אשר תקפיץ אותם אל תוך הביצה התובענית של הפשע. משרתם ותקוותם הינה להוריד אותם מהמקפצה ולהרחיקם ממנה, אני מצידו מאחל להם הצלחה מלאה.

כתב: טיבו

האם יצאתם לאולגה בלי אישור המוסד? לא יצאנו כמה סיבות לכך: 1) לא רצינו לפ-תור שמו השומר-הצעיר וזאת בגלל ה"קדושה" לטוה"צ המשייכים אותו למפ"ם (בעיקר בעיירות) פוחדים ילדיהם לטוה"צ. לא רצינו ש-תפריע לנו מכיוון שבאנו ל-למוד לבנו דתי וחילוני כאחד. בוחרים מדריכים לתנועה ולא נבחרים מדריכים. בגבעת-אולגה קשה ורק אנשים בעלי רצון מוגלים מסוגלים להצליח שם.

בחרו האנשים?

לא בחרנו אלא התנדנו ל-האנשים פועלים בגלל האיד-כפי שהוזכר, או בגלל שעמום או צמים או צמים במוסד אשר ה-תהיה תרופה טובה ולא חשוב אם זה באולגה או שמא בחדרה, ו-בגלל בסיון בניה עצמית, אחת המדריכות.

העומדות באולגה הינן הבעיות הכלל ארציות של הנוער השולי, ברור הוא שבכל בעיות אופיניות ל-

העיקרית הינה חוסר-הפנוי ולדעת ה-גורם לדריסת-משחקי-עקב כך מוחתם אות על מצחם של צנים קודאים ולבנות יעדו את

